

ακι. Ὁ ἄγνωστος τότε ἔλαβεν ἐκ τοῦ βαλαντίου του φλωρία τινὰ καὶ δούς αὐτὰ εἰς τὸν νέον. — Ἰπαγε πάρυτα, εἶπε, νὰ εὖρης ἱατρὸν ὄπως τὴν σῶσης. Τὸ δὲ παιδίον εὐχαριστήσαν αὐτὸν διὰ τῶν ἀπλουστέρων μὲν, τῶν ζωηροτέρων ὁμῶς ἐκφράσεων τῆς εὐγνωμοσύνης ἐφυγεν ὑπόπτερον ἐκ χαρᾶς.

Ἐν τούτοις ὁ ἄγνωστος, ἀφοῦ ἐκεῖνο δι' ἄλλης ὁδοῦ ἀπεμακρύνθη, ἀπεφάσισε νὰ ὑπάγῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν ταλαίπωρον χήραν. Ἀναβὰς τὴν κλίμακα εἰσῆλθεν εἰς μικρὸν τι δωμάτιον, ἐνθα ἄλλο δὲν εἶδε εἰμὴ ὀλίγα τινὰ καθίσματα ἐκ ψιᾶθου, σκευὴ μαγειρικὰ, τραπέζιον τι πεπαλαιωμένον καὶ βάνουσον, μίαν κλίνην ἐν ἧ ἔκειτο ἡ ἀσθενὴς καὶ ἄλλην μικρὰν πλησίον. Ἡ γυνὴ εὐρίσκατο εἰς τὴν ἐσχάτην ἀτονίαν μικρὸν δέ τι παιδίον παρὰ τῇ κλίνῃ καθήμενον ἔκλαιε πικρῶς. Καὶ ἐζήτησε μὲν ἡ μήτηρ νὰ τὸ παρηγορήσῃ, πλὴν, φεῦ! πλειοτέρας παρηγορίας εἶχεν ἀνάγκην αὐτῇ. Συγκεκνημένος πλησιάζει τότε ὁ ἄγνωστος καὶ ἐνθαρρύνων αὐτὴν, ἤρχισεν, ὡς ἱατρός, νὰ τὴν ἐρωτᾷ περὶ τῆς ἀσθενείας τῆς. Αὐτὴ ἐξέθεσεν ἀκριβῶς τὰ συμπτώματα, ἔπειτα δὲ στένουσα καὶ θρηνοῦσα. — Ἄ! κύριε, εἶπε βχθυτέραν ἔχει τὸ πάθος μου τὴν πηγὴν, καὶ ἡ ἱατρικὴ τέχνη δὲν δύναται νὰ τὸ θεραπεύσῃ. Εἴμαι μήτηρ, μήτηρ δυστυχῆς δυστυχεστάτων τέκνων. Αἱ ἰδιαί μου ταλαιπωρίαὶ καὶ αἱ ταλαιπωρίαὶ τῶν τέκνων μου βαθείας ἐπλήγησαν αὐτὴν τὴν καρδίαν.

Μόνος ὁ θάνατος δύναται νὰ θέσῃ πέρας εἰς τὰ δεινά μου. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς πάλιν μὲ κάμνει νὰ τρέμω διὰ τὴν ἀπελπισίαν εἰς ἣν θὰ μείνουν οἱ δυστυχεῖς υἱοί μου. — Καὶ ἐδῶ ἐξεβράχῃ εἰς θρήνους. Ἐξέθεσε τὰ δυστυχήματά των, τὰ ὅποια ὁ ὑποτιθέμενος ἱατρὸς προσεποιήθη ὅτι δὲν ἐγνώριζεν ἄλλοθεν καὶ τὰ ὅποια τὸν ἔκαμαν νὰ χύσῃ νέα δάκρυα. Τέλος — Θίρρος, εἶπεν, ἀκόμη μὴ ἀπελπίζεσθε. Ὁ Θεὸς δὲν θὰ σὰς ἀφήσῃ εἰς ἀπίγνωσιν. Συμπάσχω εἰς τὰς συμφοράς σας καὶ σὰς λυποῦμαι. Ἀλλ' ὁ Θεὸς εἶναι οἰκτιρμῶν· δὲν θὰ σὰς ἐγκαταλείψῃ, Προσπαθῆτε πρὸ πάντων νὰ διατηρῆτε τὴν ζωὴν σας τὴν τόσον πολυτίμον εἰς τὰ τέκνα σας. Ἐχετε χάρτην γραφῆς; Ἀπέσπασεν ἐκεῖνη ἐν φύλλον ἀπὸ βιβλίου τινὸς παλαιοῦ εἰς ὃ ἐγυμνάζετο τὸ ἑπταετὲς παιδίον τὸ καθήμενον εἰς τοὺς πόδας τῆς κλίνης. Ὁ δὲ ἄγνωστος, γράψας ἐπ' αὐτοῦ τινὰς λέξεις — Αὐτὸ, εἶπε, τὸ ἱατρικὸν θὰ σὰς ἐνδυναμώσῃ· ἐν ἀνάγκῃ θέλωμεν καταφύγει καὶ εἰς καλλίτερον ἄλλο· ἐντὸς ὀλίγου ἐλπίζω ὅτι θὰ θεραπευθῆτε. — Καὶ ἀφῆκε ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸ γραμματίον ἀνεχώρησε.

Παρελθουσῶν δὲ τινῶν στοιγμῶν, ἐπανῆλθεν ὁ μεγαλειότερος υἱός. — Φιλιτάτη μήτηρ, εἶπε, λάβετε θάρρος. Ὁ Θεὸς ὠκτείρησεν ἡμᾶς. Ἰδέτε τὰ ὅποια κύριός τις γενναῖος μοι ἔδωκε τὸ πρῶτ. Ἰπάγη δι' ἱατρὸν καὶ θὰ ἔλθῃ μετ' ὀλίγον. Παῦσον τὰ δάκρυά σου, μήτηρ μου, καὶ παρηγορήσου.

— Ἄ! υἱέ μου, εἶπεν ἡ μήτηρ, ἔλα νὰ σὲ ἐναγκαλισθῶ. Ὁ Θεὸς βοηθεῖ τὴν ἀθωότητά σου, εἶθε διαρκῶς νὰ τὴν προστατεύῃ! Ἰατρός τις, τὸν ὁποῖον δὲν γνωρίζω, ἀνεχώρησε πρὸ μικροῦ ἀπὸ ἐδῶ. Ἴδε ἐπὶ τῆς τραπέζης τὴν συνταγὴν του. Ἰπάγε καὶ φέρε μου ὅ,τι διατάττει.

Λαμβάνει τὸ γραμματίον τὸ παιδίον, τὸ ἀναγινώσκει, καὶ αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς του ὀρθοῦνται. Τὸ βλέπει ἐξ ἀρχῆς, τὸ ἐπαναγινώσκει καὶ ἀφίνει μεγάλην κραυγὴν. — Ἄ μήτηρ! τί εἶναι τοῦτο! — Ἡ μήτηρ ἄτονος, ἐκπεπληγμένη λαμβάνει τὸν χάρτην καὶ ἀναγινώσκει ἀνυπομόνω. — Ὡ Θεέ μου! ὁ Αὐτοκράτωρ! καὶ τὸ φύλλον τῆς πίπτει ἀπὸ τὰς χεῖρας καὶ αὐτὴ μένει ἄφωνος, ἄπνους. Τὸ γραμματίον ἦτο διαταγὴ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἰωσήφ τοῦ Β' δι' ἧς παρεῖχεν αὐτῇ ἐκ τοῦ ἰδίου τοῦ ταμείου βοήθειαν γενναιοτάτην. Ὁ ἱατρὸς ἐφθασεν ἐγκαιρῶς καὶ ἔφερεν εἰς ἑαυτὴν τὴν ἐκ τῆς ἐκπλήξεως λειποθυμήσαντα μητέρα καὶ σωτήρια φάρμακα ἀπέσπασαν αὐτὴν ἀπὸ τοῦς ὀνυχας τῆς ἀσθενείας, τὴν ὅποιαν ἡ διηνεκὴς ψυχικὴ θλίψις εἶχε παραγάγει. Ὁ δὲ γενναῖος μονάρχης, κεκαλυμμένος ὑπὸ εὐχῶν καὶ ἐπαίων, ἀπῆλause τὸν καρπὸν τῆς ἀγοθοεργίας αὐτοῦ, τὴν εὐχαρίστησιν, λέγομεν, ὅτι ἀπέδωκε τὴν ὑγείαν καὶ τὴν ζωὴν καὶ τὴν εὐτυχίαν εἰς ἐντιμον οἰκογένειαν ἀναξίως ὑπὸ τῆς τύχης καταδιωχθεῖσαν.

Ἰερεὺς καὶ ὑπαλληλίσκος ὠδοπόρου ἐπὶ δημοσίας ἀμάξης. Ὁ ὑπαλληλίσκος θέλων νὰ γελᾷσῃ πειράζων τὸν ἱερέα, τὸν ἐρωτᾷ ὅποια διαφορὰ ὑπάρχει μεταξύ ὄνου καὶ ἐπισκόπου; Ὁ ἱερεὺς ἀπορῶν βλέπει τὸν κνόνητον καὶ μετὰ τινῶν στιγμῶν σιωπὴν τῷ ἀποκρίνεται, « — δὲν ἤξεύρω » — Ἐγὼ λοιπὸν νὰ σοὶ εἰπῶ, πάτερ μου, ἀποκρίνεται ὁ πνευματώδης ἐξεταστής· ὁ μὲν ὄνος φέρει τὸν σταυρὸν του ἐπὶ τῶν νώτων, ὁ δὲ ἐπίσκοπος τὸν φέρει ἐπὶ τοῦ στήθους. — Καὶ σὺ, κύριέ μου, ἤξεύρεις, ἐρωτᾷ τότε ὁ ἱερεὺς, ὅποια διαφορὰ ὑπάρχει μεταξύ ὄνου καὶ ὑπαλληλίσκου; — Ὅχι. — Λοιπὸν οὔτε ἐγὼ δὲν τὴν ἤξεύρω.

Οἰνόφλυξ τις ἔλεγε — Θέλουσιν νὰ εἰποῦν ὅτι ἐν ποτήριον οἴνου δίδει δύναμιν· καὶ ἰδοὺ ἐγὼ ἔπια πλέον τῶν τεσσαράκοντα καὶ ὁμῶς ἀκόμη δὲν ἠμπορῶ νὰ σταθῶ εἰς τοὺς πόδας μου.

ΠΕΡΙ ΛΗΨΙΣ.

Ἡ Σπάθη τοῦ Δαμοκλέους, τέλος. — Ἄνδρέας Χενιέρος, συνέχεια. — Περὶ προκαταρκτικῆς παιδείας ἐν Ἑλλάδι, τέλος. — Ὁ Ὀλιβιέρος, διήγημα, τέλος. — Ἀρχαιολογικά. — Ποίησις. — Ποικίλα.

Εἰκονογραφίαι. — Ὁ Γάστων καὶ ὁ νέος Ὀλιβιέρος. — Ὁ τάφος τοῦ Ὀλιβιέρου.

Πιρράρτημα. — Ὁ Ἰποκόμης τῆς Βραζελόννης.